

“Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.”

Isusove riječi u kojima čovjeka poziva na uzimanje križa kako bi ga slijedio zvuče jako grubo, bezosjećajno, moglo bi se gotovo reći da Isus traži od čovjeka da je patnja obavezna u životu. No da bismo mogli razmijeti ove njegove riječi potrebno je pogledati cijeli razgovor Isusa s učenicima.

On svojim učenicima naviješta kako će završiti život, tj. kako će ispuniti poslanje koje mu je nebeski otac na zemlji namijenio kako bi spasio čovjeka kroz osudu od moćnika, odbačenost od naroda, muku na križu i smrt, a njegovi najbliži, u ovom slučaju Petar, ga odvrćaju od toga. Problem je što je svaki od učenika imao neki svoj plan s Isusom, svaki je imao neku svoju želju, svaki je pokušao nekako iskoristiti to prijateljstvo s Isusom. No on prozire njihove namjere, svjestan je da su slabi, da traže samo zemaljske sigurnosti te ih želi poučiti kako se život živi.

Vrlo je teško, kako onda tako i u današnjem mentalitetu čovjeku shvatiti smisao patnje, smisao križa. Svi smo svjesni da je ugodno kada namamo problema i da nam nitko ne treba govoriti kako ćemo takve trenutke živjeti. S druge strane, svjesni smo da život nije sastavljen samo od ugodnih trenutaka nego da postoje i poteškoće. Stoga Isus svoje učenike poučava da su i teški trenutci sastavni dio ljudskoga života, kako živjeti znači prepoznati teške trenutke, križeve svojega života kao milosno sredstvo po kojem Gospodin ulazi u naš život, blagoslivlja nas i daje nam onaj neprolazni život. Kao što je Isusov križ postao blagoslov za cijeli svijet, tako i naši križevi kada ih prihvatimo postaju blagoslov za naš život.

Vič. Ivan Valentić, kapelan
31.08.2014.